

opfylde Betingelserne for at være beskikkede Forsvarere, den samme Ret som den beskikkede. Det er ret naturligt, at man er forsigtig med den valgte Forsvarer, alle mulige Mennesker kunne blive valgte Forsvarere, man har i en kriminel Sag for nylig set, at man har været tvungen til at fjerne en af de mest omtvistelige Sagførere. Jeg tror, det kan være rigtigt, at man stiller sig noget mere skeptisk overfor den valgte end overfor den beskikkede Forsvarer, men naar man tager sin valgte Forsvarer blandt den Kreds af Sagførere, der kunne beskikkes, synes jeg, han skal have den samme Myndighed som den beskikkede.

Endelig skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Kautelerne til Beskyttelse for Varetægtsarrestanter, hvilket Spørgsmaal efter min Mening er det afgørende. Det er meget sjældent, at der gives urigtige Domme her i Landet, vore Retsvildfarelser ere ikke flere end i Lande med Nævninger, vi have jo haft Nævningesager, den store Beckske Sag med dens Vildfarelse, som De huske. Hvis man nu mener, der ikke er Kauteler nok til Beskyttelse for Varetægtsarrestanterne — det er særlig under Forundersøgelsen, at Varetægtsarresten misbruges —, kunde man gennemføre den Tanke, som er fremsat her i Tinget af Poul Rasmusen og udenfor Tinget vistnok af Assessor, Dr. Tybjerg, nemlig at man kan prøve en Varetægtsarrest derved, at naar en Dommer har holdt en Mand i Varetægtsarrest i en Maaned, kan Varetægtsarrestanten ved sin Forsvarer forlange, at Arrestdekretet skal prøves af den samlede Ret, idet det kan ske og netop vil ske, jo mere begavet en Dommer er, at han maaske hæfter sig fast i en bestemt Idé om Mandens Skyld og derfor kan ledes vild.

Naar jeg ønskede Ordet, var det af Hensyn til Kapitlerne 10—13, der indeholde en Sagførerlov. Hvor mange gode Ting der end er i disse Kapitler, er der ogsaa mange Mangler, som man maa have Lov til at forlange afhjulpne. Jeg ser først og fremmest, at man bibeholder den fri Sagførernæring. Jeg er ikke sikker paa, at det er rigtigt, at man bibeholder den. Det havde sikkert været heldigere, om der havde været nogen Begrænsning. Jeg skal langt fra gaa saa vidt, som Landstinget gik i 1888 eller før den Tid, og kræve de danske Jurister afskaffede, thi jeg kender selv blandt dem mange oven i Købet fine juridiske Hoveder. Men

jeg tror, det kunde være godt, om man ved den dansk-juridiske Eksamen havde den samme Regel, som jeg tror, man har ved Søofficerseksamen, at kun en vis Mængde bestaar, saa at Antallet bliver begrænset. Thi de begavede danske Jurister ere vel værd at faa med, men de mindre begavede danske Jurister ere snarere til Ulykke end til Gavn.

Spørgsmaalet om det store Antal Sagførere var allerede fremme i 1888—89. Da udtalte vor for tidligt afdøde Kollega, afdøde Landstingsmand Høst, at det store Antal Sagførere har medført, at naar en Sagfører, særlig naar det er en yngre, faar en Forretning, er han nødt til at gøre den saa frugtbringende som muligt, og det er den mindst bemidlede, Byrden tynger haardest paa. Samme Aar udtalte afdøde Nellemann: Samtidig med den store Forøgelse af Sagførerne klages der over en stigende Uduelighed hos Sagførerstanden. Man klager fra Retternes Side over deres Indlæg, hele Procesførelsen bliver slettere. Og videre siger Nellemann: Sammenligner man dette Forhold med den almindelige fri Konkurrence — og man skulde jo mene, at jo flere Sagførere der er, des billigere blive Sagførerne og des bedre bliver det —, viser Erfaringen det stik modsatte, og Grunden er simpelthen den, at det større Antal skal leve af det samme Kvantum Forretninger. Derfor maa de hver for sig suge den Høne, de faa fat i, mere ud, end de maatte, hvis der var et mindre Antal Sagførere. Det var altsaa det Nellemann'ske Standpunkt i 1888—89. Jeg tror, det vil være heldigt paa den Maade at faa nogen Indskrænkning, og det kunde jo faas ved en Indskrænkning hvert Aar i Antallet af dem, der bestaa til dansk-juridisk Eksamen, og en Bestemmelse om 5 Aars Fuldmagt, som man forlangte i 1888—89, medens der nu og i Forslaget kun forlanges 3 Aars Fuldmagt. Hvad jeg her siger, er ikke rettet mod de danske Jurister som saadanne. Af en enkelt Ytring af afdøde Nellemann ser jeg, at han har den samme Mening, at det undertiden vil være heldigere, om de danske Jurister kunde faa Lov at procedere for Landsretten, for Overretten, nemlig, at naar de havde været Underretts-sagførere i længere Tid og vist sig som hæderlige og dygtige Folk, saa kunde der vel være Grund til at give dem Adgang dertil, og der siger Nellemann de Ord, som jeg synes, der er god Mening i, at